

KRIMČEK

Glasilo Kinološkega društva Krim

Pomlad 2002

Prisrčen spomladanski pozdrav vsem skupaj. Spet se je začelo. Spomladanski tečaji, namreč. Vadišče je oživel, novi tečajniki se počasi privajajo na delo s psom v skupini in močno upamo, da tudi na redno delo doma. Nova inštruktorja pridno obiskujeta seminarje in pomagata pri delu na vadišču. Pripravljamo se na postavitve nadstreška in shrambe za ovire, nato pa začnemo tudi z agilityjem, na katerega mnogi že težko čakajo. Seveda je vse spet precej odvisno od delovnih akcij, brez katerih, žal, ne bo šlo. Kdaj bomo zavihali rokave in ob tem pripravili tudi piknik, bomo — ne bojte se — pravočasno povedali.

Skupaj z zanimivim branjem vam Krimček prinaša tudi položnice za članarino. Rok plačila je 31. marec. Kmalu po prejemu obves-tila o vplačilu vam bomo poslali znamkico o letošnji članarini. Če jo kdo nujno rabi prej, naj mi sporoči (Karmen, 041/679-578).

NEVIDNA OGRAJA

Predstavitev in primerjava dveh sistemov za »ograjevanje« psov

Psi so krdelne živali in poleg tega še precej inteligentna bitja, zaradi česar so neradi sami ali brez kakšne resne zaposlitve. Ker pa jih mnogokrat puščamo same, si dolčas pogosto preganjajo z grizenjem raznih predmetov, kopanjem jam in tudi potepanjem, če imajo to možnost. Potepi so lahko še posebno zanimivi, saj pes na njih doživi marsikakšno dogodivščino. Nekatere izmed teh pa so na žalost nas lastnikov lahko tudi neprijetne ali celo nevarne za psa in za okolico. Lahko ga zbijе avto, lahko se stepe z drugimi psi, koga prestraši ali celo ugrizne.

Psa, ki je enkrat okusil radosti potepanja, je pohajkovanja po okolici izredno težko odvaditi. Seveda ga lahko privežemo na verigo, toda tako mu bistveno omejimo gibanje, obstaja pa tudi nevarnost, da se obesi in zaduši. Še ena možnost je pesjak, ki pa psu ravno tako omeji gibanje. Najučinkovitejša in za psa najboljša rešitev je verjetno postavitve klasične ograje, če si takšno finančno breme lahko privoščimo in če teren okrog našega domovanja omogoča njeno postavitve. Kompromisna rešitev je nakup »nevidne ograje«. Le-ta je pri velikih vrtovih nesporno cenejša od klasične ograje, psu pa omogoča ravno tolikšno svobodo gibanja kot navadna ograja. »Nevidna ograja« je sistem, ki je sestavljen iz električne ovratnice in oddajnika. S pomočjo oddajnika ustvarimo okrog hiše, na dvorišču ali travniku t.i. »varno območje«, v katerem se pes lahko neovirano giblje. Znotraj tega območja bo električna ovratnica samo mirno bingljala psu okrog vratu. Ko pa bo pes poizkusil zapustiti to »varno območje«, ga bo ovratnica stresla.

Kako deluje nevidna ograja

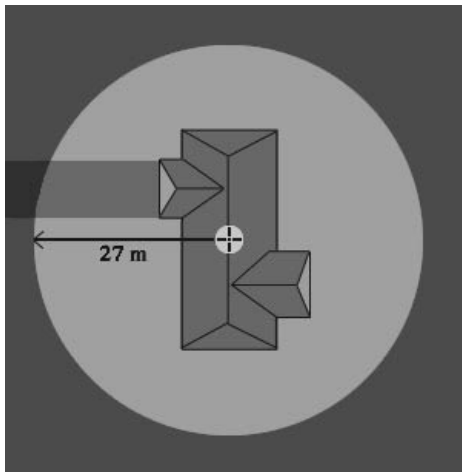
Osnova vsake nevidne ograje je baterijska ovratnica s sprejemnikom ter ločen oddajnik, ki oddaja signal. Ovratnica psa stresa, če prekorači določeno mejo oziroma če izstopi iz »varnega območja«. Pri boljših sistemih ovratnica psa najprej opozori s

piskom, nato pa preko dveh kovinskih paličic spusti blag elektrošok. Na voljo pa so tudi sistemi, ki namesto elektrošoka uporabljajo razpršilec s citronelo, ki psom zelo neprijetno smrdi. Po načinu oddajanja signala ločimo dva tipa nevidnih ograj:

Ograja s centralnim oddajnikom: V središču ograjenega prostora je nameščen oddajnik, ki oddaja signal v obliki kroga s polmerom do 27 metrov (največji premer na trgu ta hip). Dokler ovratnica, ki jo nosi pes, sprejema signal, je pes v »varnem območju« in lahko prosto pohajkuje okoli. Ko pa to območje zapusti, ga ovratnica stresa.

Ograja z oddajno žico: Po meji »ograjenega« prostora je v zemljo zakopana žica, ki je zvezana na oddajnik. Le-ta preko žice oddaja signal. Ko se pes preveč približa vkopani žici, ovratnica zazna oddajani signal in psa stresa.

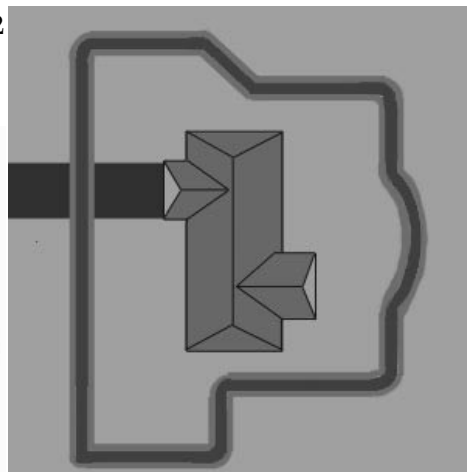
Razlika med sistemoma je predvsem v načinu nevidne ograditve. Centralni oddajnik vzpostavi »varno območje« v obliki kroga (slika 1), kjer se pes lahko giblje prosto, brez strahu, da bi ga streslo. Če pes zapusti varno območje, bo ovratnica oddajala elektrošoke v presledkih vse dokler se ne vrne nazaj v varno območje (boljši sistemi imajo tudi časovno varovalo za nepredvidene situacije, tako da se elektrošoki po določenem času nehajo). Sistem z oddajno žico pa za razliko od centralnega oddajnika ustvarja »mejo« (slika 2) ki je lahko poljubne oblike in jo lahko povsem prilagodimo dvorišču, travniku oz. parceli. Če se pes meji preveč približa ga stresa. Vse ostalo območje pri sistemu z žico, tako zunaj kot znotraj meje, pa je »varno območje«, kjer se pes lahko prosto giblje, ne da bi ga streslo. V tem je ena najpomembnejših razlik med sistemoma. Sistem z žico je povsem prilagodljiv kar se tiče oblike ograditve, vendar pa ustvari samo ozek pas, »mejo« torej, blizu katere psa stresa. Če pes to mejo »prebije« med tekom, se bo zunaj lahko svobodno gibal, poleg tega pa mu bo meja preprečevala, da bi se lahko vrnil nazaj v ograjeno območje. Pri sistemu s centralnim oddajnikom pa je vse onkraj meje »varnega območja« »nevarno območje«, v katerem psa trese, zaradi česar je pobeg pri psu, ki je bil ustrezno izšolan, precej manj verjeten.

Slika 1

Slika 2

Vzgoja

Samo ime »ogreja« je nekoliko zavajajoče, ker gre pravzaprav bolj za učni pripomoček kot pa za ograjo v klasičnem smislu. Ko se odločamo za nakup »nevidne ograje« moramo vedeti, da takšne ograje ne moremo zgolj kupiti, jo postaviti ter v ograjen prostor zapreti psa. Če psa preprosto postavimo znotraj »nevidne ograje«, ne da bi ga naučili, kaj od njega pričakujemo, ne bo vedel, kako naj se obnaša, ko ga bo streslo. S tem bomo psa samo prestrašili, ne da bi dosegli svoj namen. Ključno je, da se pes nauči pravilno reagirati na opozorilni pisk ali električni impulz. Vedeti mora, kam steči v varno zavetje. Postopoma se bo pes naučil, kje so meje območja, v katerem se lahko varno giblje. Vzgoja traja od enega do dveh mesecev, proizvajalci pa priporočajo tudi osvežitev znanja s kratko ponovitvijo vaj približno vsaka 2 meseca (različno pri različnih proizvajalcih).

Izbira pravega sistema

Oba opisana sistema imata svoje prednosti in pomanjkljivosti. Pri odločitvi pa je predvsem potrebno dobro premisliti, kateri sistem je primernejši za nas, našega psa in za okolje, v katerem živimo. Na kratko so prednosti in slabosti posameznega sistema sledeče:

Sistem s centralnim oddajnikom:

- +) ni potrebno razkopavanje terena
- +) zaradi »varnega območja« pes težko pobegne
-) »varno območje« je lahko samo krožne oblike
-) nekoliko višja cena od sistema z žico
-) območje kjer ovratnica opozorilno piska je preveč ozko, da bi se pes lahko pravočasno premislil, če se meji nekoliko hitreje približa
-) razne električne naprave, še posebno znotraj hiše, lahko motijo signal, zaradi česar utegne psa stresti celo na »varnem območju« (ovratnico je znotraj hiše najboljše sneti)

Sistem z oddajno žico

- +) možno je natančno ograditi parcelo kakršnekoli oblike
- +) znotraj ograditve je možno ustvariti »nevarne otoke«, ki psu onemogočijo dostop npr. do gredic z rožami ali pa ga obvarujejo pred padcem v bazen
- +) območje kjer ovratnica opozorilno piska je širše in bolje definirano, zaradi česar ima pes več časa za premislek in je tako možnost, da bo dobil elektrošok nekoliko manjša
-) pes lahko v teku mejo prebije in je potem zaprt izven svojega dvorišča
-) potrebno je razkopavanje terena.

Eden od pomembnih faktorjev pri odločanju pa je prav gotovo tudi cena. Ker po moji vednosti v Evropi še ni proizvajalca nevidnih ograj, so cene zaradi tega precej visoke. Sam sem za sistem s centralnim oddajnikom ameriškega proizvajalca, z davkom, carino in dostavo odštel dobrih 170.000,00 SIT. Sistem z oddajno žico pa bi bil verjetno cenejši za kakšnih dvajset ali trideset tisoč tolarjev.

Ali niso nevidne ograje krute za pse?

Misel, da bi svojemu psu nadel ovratnico, ki mu bo v vrat spuščala elektrošoke verjetno zmrazi marsikaterega pasjega ljubitelja. Toda nevidna ograja ni, če je uporabljena pravilno, s primernim šolanjem, za psa nič bolj kruta kot navadna lesena ograja. Elektrošoki niso boleči temveč samo zelo neprijetni (preizkušeno na lastni koži), kar je pomembna razlika. Še pomembneje pa je, da psa ovratnica stresa samo nekajkrat med šolanjem, potem pa skoraj nikdar več. Pes se namreč hitro nauči do kam gre lahko sam, do kje se je varno sprehajati. Po končanem šolanju, je ovratnica samo še nekakšen čuvaj, če bi se pes slučajno spozabil in bi stekel za kakšno mačko ali drugim psom. Poleg tega pa pri vseh boljših sistemih ovratnica psa najprej opozori s kratkim zaporednim piskanjem, šele nato pa ga stresa. Pes je tako pravočasno opozorjen, da se je približal meji in se lahko sam odloči ali bo prestopil mejo in dobil elektrošok ali pa se bo raje vrnil v varno zavetje domačega dvorišča.

Marko Šercer
m.sercer@siol.net

ALI PES POTREBUJE MESO

Ali je pes lahko vegeterijanec? Čeprav zveni presenetljivo, je odgovor DA. Za razliko od mačk (ki so popolnoma mesojede živali), lahko psi preživijo tudi ob pravilno uravnoteženi vegeterijanski prehrani. S tako prehrano lahko dobijo celo vse za življenje potrebne proteine.

Vsi vemo, da če bi lahko naši kužki sami izbirali svojo hrano, bi bilo to prav gotovo meso. A kaj, ko jim hrano izbiramo prav mi. Veliko ljudi pse hrani z vegeterijansko hrano zaradi svojih prepričanj, spet drugi zato, ker so psi na meso alergični. V današnjih časih, ko je vse kar je »čudno« v modi, so nekateri proizvajalci v svoj program vključili tudi brezmesno ponudbo. Za vsakogar nekaj!

Ana Dragičević

UKROČENA POTEPIKA

Lanina izkušnja z nevidno ograjo

Lana je leto in pol stara ter izredno živahna bernska planšarka, ki je v našem domu nadomestila briarda Lira. Ker je Lir dosledno spoštoval meje našega zemljišča, ki ga ni nikdar zapustil sam, sem menil, da je navezanost na dom značilna za pse ovčarje nasploh. Lana pa je moje laično in zmotno prepričanje o takšni navezanosti hitro demantirala. Že pri starosti pol leta je pričela s krajšimi potepi, ki so z njenim odraščanjem dobivali vse večji domet. Po kopici resnih problemov zaradi potepov sem se odločil, da ji potepinske pohode preprečim. Ker je naša hiša na strmem bregu in si dovoz delimo s sosedom, bi bila postavitev klasične ograje težavna, poleg tega pa bi predstavljala ogromen strošek. V pesjak je nisem hotel zapreti, tako mi je preostala možnost jeklene vrvi, ki sem jo napeljal čez celo dvorišče ter nanjo obesil drsno kolesce z vrvjo. Vendar pa se je Lana konstantno zapletala v avtomobile, drevesne sadike in živo mejo. Zbal sem se tudi, da bi se lahko na vrvi obesila in zadušila, zaradi česar sem pričel iskati druge možnosti. Preko interneta sem izvedel za nevidne ograje.

Po temeljitem pregledu velikega števila internetnih strani proizvajalcev nevidnih ograj, sem izbral sistem s centralnim oddajnikom ameriškega proizvajalca Petsafe. Z inštalacijo nisem imel nikakršnih problemov. Ko sem nastavil pozicijo oddajnika in moč oddajanja signala tako, da je »varno območje« ustrezalo naravnim mejam naše parcele, se je začelo šolanje. Prvi del šolanja obsega navajanje psa na mejo, ki je označena z zastavicami. To učenje je potekalo tako, da sva se z Lano večkrat sprehodila do meje in se ob svarilnem piskanju ovratnice hitro vrnila nazaj v »varno območje«. Ta del šolanja sva prestala brez težav, saj sva že imela nekaj šolskih izkušenj z izpita IPS1. Problem pa je nastopil pri naslednjem koraku. Lano je prvi elektrošok tako močno prestrašil (zadevo sem seveda predhodno preizkusil na lastni koži in lahko zagotovim, da elektrošok ni boleč, temveč zelo neprijeten), da je bilo šolanja od tistega trenutka dalje konec. Proizvajalec sicer navaja, da naj šolanje v takšnem primeru izvajamo vsak drugi dan, a Lani se je zadeva kot kaže preveč močno vtisnila v spomin. Da bi lahko vseeno nadaljeval šolanje sem poizkusil z odstranitvijo kovinskih paličic, tako da je vsakič, ko je prestopila mejo samo piskalo in je ni streslo. A tudi samo piskanje je bilo dovolj, da se je prestrašila do te mere, da si tisti dan ni upala več niti iz hiše. Poleg tega je pričela neprijetne elektrošoke povezovati z mojo družbo, česar si nikakor nisem želel. Ni mi preostalo nič drugega, kot da ji prepustim, da se sama nauči mej območja (ob mojem nadzoru seveda). Tako sem jo vsak dan izpustil na dvorišče in jo opazoval skozi okno, pripravljen ukrepati, če bi slučajno reagirala narobe. Ker pa sva postopek umika na varno že dodobra izpilila (v nasprotnem primeru je seveda sploh ne bi pustil same ven z ovratnico) se to ni zgodilo niti enkrat. V celem postopku učenja jo je ovratnica stresla petkrat. V dobrem mesecu dni je natanko vedela, do kje se lahko varno giblje. Po enem mesecu sem jo pričel spuščati na dvorišče tudi brez ovratnice, danes pa je sploh ne potrebuje več. Sama nikdar ne zapusti domačega dvorišča, zelo hitro pa je dojela tudi, da se lahko z družinskimi člani povsem varno sprehodi tudi onkraj meje.

Lahko rečem, da sem z učinkom nevidne ograje nadvse zadovoljen. Še posebno, ker je ne potrebujem več. Vendar pa to ne pomeni, da je sistem popoln. Pravzaprav bi lahko naštel kar nekaj pomanjkljivosti. Najpomembnejša se mi zdi premalo obširna knjižica o šolanju psa. Resno obravnava samo učni proces pri psih, ki doživljajo elektrošok le kot neke vrste zunanji

impulz, primerljiv s kakšnim zvokom, vonjem ali ukazom lastnika, le da je malo bolj intenziven. Takšnega psa res lahko izšolamo po priloženih navodilih. Pridobljeno znanje pa je povsem podobno klasični pasji »izobrazbi« z vzpostavitvijo pogojnega refleksa med gospodarjevim ukazom in željenim vedenjem. Če mi je dovoljen laični skok v »pasjo psihologijo« bi lahko pasji tok misli zapisal takole: »nekaj me trese v vratu > to nekaj pomeni > moram nazaj na dvorišče«. Pri tistih psih, ki pa se tresenja močno ustrašijo, je na delu drugačno razmišljanje. Lahko bi ga zapisali takole: »tresenje!!! > nevarnost!!! > beži domov!!!«. Proizvajalec bi vsekakor moral upoštevati obe možni reakciji psov in ustrezno obširno razložiti, kako mora potekati učni proces v takšnem primeru. Druga pomembna pomanjkljivost je, da še posebno znotraj hiše, kjer signal motijo zidovi in električne naprave, ovratnica lahko strese psa tudi znotraj varnega območja, kar je za sam učni proces lahko katastrofalno. Ovratnico je znotraj hiše NUJNO vedno sneti s pasjega vratu, česar pa proizvajalec ponovno nikjer ne navede. Tretja pomanjkljivost je prekratko in preslabo definirano območje opozorilnega piskanja. Pes se mora meji približati povsem počasi in ob prvem pisku naglo zdrveti nazaj, če noče da bi ga streslo.

Na srečo pa so vse naštetje pomanjkljivosti resnično problematične samo med vzgojo. Ko je pes enkrat vzgojen, ograja deluje odlično. Lana se sedaj lahko povsem svobodno giblje znotraj kroga s premerom 54 m, ki obsega celo hišo, dvorišče, travnik in celo nekaj gozda. Sama nikdar ne zapusti domačega dvorišča, tako da sem lahko brez skrbi za njeno varnost in za varnost okolice. Ko se vrnem domov se brez strahu poda z mano na sprehod. Ograja pa je tudi resnično povsem nevidna, saj se nahaja samo še v Lanini glavi.

Marko Šercer

ALI VESTE . . .

Kateri je najvišji pes na svetu?

Najvišji pes na svetu je bil nemška doga po imenu Shangret Danzas, ki je v višino meril 105,4 cm tehtal pa je 108 kg. Med najvišje orjake spada tudi irski volčji hrt, ki lahko doseže plečno višino tudi 100 cm, včasih celo nekaj več.

Kateri pa je najtežji pes na svetu?

Medtem ko sta nemška doga in irski volčji hrt najvišja psa na svetu, sta angleški mastif in bernardinec najtežja. Mastif tehta cca 95 kg, nekateri primerki pa dosežejo tudi 110 kg. Samec bernardinca pa tehta okoli 92 kg ali tudi več. Najtežji, še danes živeči pes, je mastif po imenu Aicama Zorba (iz Londona), ki tehta 155,58 kg in se je s svojo težo vpisal tudi v guinnessovo knjigo rekordov, takoj za njim pa je bernardinec Hof (iz ZDA) s svojimi 140,6 kg in 99 cm plečne višine.

Kateri pes je najmanjši na svetu?

Čeprav v večini knjig zasledimo, da je najmanjši pes čivava (chihuahua), ki naj ne bi tehtal več kot 3 kg (teža niha od 1,5 - 3 kg), je rekord nedvomno podrl miniaturni yorkshirski terier, ki velja za najmanjšega psa vseh časov. Visok je bil 6,3 cm, dolg 9,6 cm, tehtal pa je 113 g. Poginil je pri dveh 2 starosti. Najmanjši danes živeči pes pa je Big Boss, tudi yorkshirski terier (iz Bangkoka), ki meri 11,94 cm v višino, 12,95 v dolžino, tehta pa 481 g.

Kaj pa najhitrejši pes na svetu?

Večina strokovnjakov se nekako strinja, da je najhitrejši pes na svetu greyhound, ki lahko doseže do 60 km/h (na sprinterski progi). Nekateri pa trdijo, da je najhitrejši pes Saluki, ki doseže približno enako hitrost.

Kaj pa najpočasnejši pes na svetu?

Majhne možnosti so, da bi kdo dejansko lahko izmeril posamezne pasme in ugotovil, kateri psi porabijo največ časa, da pretečejo določeno razdaljo. Logično pa lahko razmišljamo, da so to kratkonogi, težji psi, kot so npr. basset ali jazbečar.

Kateri pes je najgrši na svetu?

Pes redke pasme afriški goli pes po imenu Chi chi, je kar petkrat zapored zmagal na tekmovanju za najgršega psa na svetu. To tekmovanje se vsako leto odvija v Kaliforniji, kjer je Chi chi letos ponovno slavil zmago.

Kateri je najbolj in kateri najmanj inteligenten pes na svetu?

Na to vprašanje je težko odgovoriti, saj imamo različni ljudje različna mnenja, kaj naredi psa inteligentnega. Ali to, kako hitro se nauči določene vaje, ali pa kako hitro ali dobro reši nastali problem. Kakorkoli, nekako je nastal seznam najinteligentnejših psov na svetu, na katerem se na prvih petih mestih nahajajo mejni ovčar, pudelj, nemški ovčar, zlati prinašalec in doberman. Sestavljalci seznama trdijo, da so (izmed 79 pasem iz tega seznama) najmanj inteligentni borzoi, chow chow, buldog, basenji in afganistanski hrt. (ta je tudi zadnji na celem seznamu). Nekateri se s tem strinjajo, spet drugi ne! Pa je sploh pomembno?

Za katero še danes živčijo vrsto kanidov ali drugih pasjih sorodnikov obstajajo najstarejši arheološki dokazi o njihovem nastanku?

V soteski Olduvai v vzhodni Afriki so našli ostanke okostja srebrnega šakala, staro 1.7 mil let in je tako najstarejše najdeno okostje kanida, ki živi tudi danes. Najstarejše najdeno okostje psa pri nas je bilo odkrito na Ljubljanskem barju, gre pa za mostiščarskega špica (*canis palustris*).

Katera je najstarejša pasma na svetu?

To vprašanje je zapleteno in brez gotovega odgovora. Ampak poglejmo dejstva! Kaže, da sta to avstralski dingo in novogvinejski pojoči pes, ki predstavljata najstarejšo ohranjeno vrsto psa, ki se je razvila v severno-vzhodni Aziji, vključno z Izraelom in Iranom. Eden izmed teh »starih« psov je tudi basenji, čigar predniki so se prav tako razvili v jugo-zahodni Aziji, kasneje pa so se z ljudmi odselili v Afriko, njihove korenine pa segajo v Egipt. Tu so še izraelski kanaanski pes iz srednjega vzhoda, ibiški hrt in greyhound iz Egipta.

Za katerega avtorja velja, da je bil prvi, ki je v svojih delih pisal o psih?

Gre za Homerja, ki je v svoji pesnitvi Odiseja prvi pisal o psih (9. stoletje pr.n.š.)

Ana Dragičević

KAKŠNE KOSTI SO PRIMERNE ZA PSE?

Ker veliko psov kosti ne zgrize dovolj dobro in, ker se zlasti perutninske kosti lomijo na ostre dele, ki lahko vašemu ljubljenuku prepričajo črevesje, vam piščančje kosti odločno odsvetujem.

Namesto teh jim lahko ponudite goveje kosti ali volovske repe, ki so primerni za manjše ali srednje velike pasme. Takšne kosti lahko dobite v vsaki mesnici. Predlagam, da poskusite pri manjših mesnicah, saj se velikokrat s zgodi, da vam jih niti ne zaračunajo.

Preden ponudijo psu kosti, nekateri kosti najprej prekuhajo, spet drugi ne. Sama jih imam navado prekuhati, še posebej če se kosti drži veliko mesa.

Kosti psa zapirajo, zato naj bodo zanje le občasen posladek, nikakor ne nadomestilo za kvalitetno hrano.

Ana Dragičević

PASJI JUNAKI

Veliko je zgodb in legend o pogumnih ljudeh, ki so se izkazali v težkih okoliščinah in se s tem za vedno zapisali v zgodovino kot junaki. Premalokrat pa slišimo o pogumnih dejanjih psov ali drugih živali. Ravno zato sem se odločil, da vam bom v vsaki številki Krimčka predstavil enega psa in pogumno dejanje s katerim se je izkazal kot junak. Ker imava z najdražjo psa pasme veliki japonski pes (Akita inu), se mi zdi edino prav, da vam kot prvega predstavim prav psa te pasme.

ZGODBA O HACHI-KO, NAJBOLJ ZVESTEM PSU

Hachi-ko se je rodil leta 1922 v provinci Akita, ki leži na severnem koncu Japonskega otočja Honshu. Doktor Eisaburo Ueno, profesor s Tokijske Cesarske Univerze, ga je dobil po naključju, kot darilo. Kot je tipično za pasmo Akita inu, se je Hachi-ko zelo hitro navezal na starajočega se profesorja.

Hachi (kot ga je ljubkovalno klical dr. Ueno) je vsako jutro spremljal svojega gospodarja na železniško postajo, vsak popoldan pa se je vračal na isto postajo, kjer je počakal, da se profesor vrne iz službe. Vendar pa se 21. maja 1925 prof. Ueno ni več vrnil. Tistega popoldneva ga je zadela srčna kap in umrl je na Tokijski univerzi, kjer je tudi poučeval.

Hachi-Ko

Tistega dne je zvesti Hachi-ko čakal na svojega gospodarja vse do polnoči. Naslednjega dne, in še deset let zatem, se je, vsako dan vračal na postajo in čakal ure in ure, preden se je sam odpravil domov in nič ga ni moglo odvrniti od tega. Ko je direktor železnice ugotovil, zakaj pes vsako noč čaka in prihaja na postajo, ga je začel hraniti in mu nuditi zatočišče pred dežjem in snegom.

Članek, ki je bil objavljen leta 1932, je pretresel prebivalce vse Japonske. Novica o Hachijevi zvestobi in njegovem vztrajnem iskanju svojega gospodarja se je dotaknila ljudi po vsej Japonski in veliko jih je potovalo na železniško postajo Shibuya samo zato, da bi se ga lahko dotaknili ali pa vsaj videli.

21. aprila 1934 so na postaji Shibuya postavili bronasti kip v čast zvestemu Hachi-ku. Kip je naredil takrat znani umetnik Ando Teru, financiralo pa ga je ljudstvo. Manj kot leto pozneje, 8. marca 1935, je Hachi-ko, pohabljen od artritisa, pri svojih 13 letih umrl prav pod nogami svojega kipa. Le smrt je lahko končala njegovo desetletno iskanje in ljubezen do gospodarja. V spomin Hachi-ku, ki so ga kasneje pokopali blizu prof. Uena v Tokijskem pokopališču Aoyama, je Japonska določila Dan žalovanja za Hachi-kom. Zvesti pes je bil končno spet s svojim gospodarjem, pa čeprav šele po smrti.

Ko se je na japonskem začela 2. svetovna vojna, je vlada zaukazala pretopiti vse kipe, da so lahko iz njih delali orožje. Vendar pa tudi po vojni niso pozabili na zvestega Hachi-ka, saj so mu leta 1948 na postaji Shibuya postavili nov, še lepši kip.

Še danes v sako leto v njegov spomin opravijo ceremonijo na Tokijski železniški postaji Shibuya. Na stotine ljubiteljev psov se pride pokloniti zvestobi Akite, Hachi-ka.

Sašo Đurić

PRVA POMOČ:

OZEBLINE IN PODHLADITEV PSA

Odločili smo se, da bomo v vsaki številki našega glasila opisali poškodbo ali bolezen psa in svetovali, kako je najbolje ukrepati, če se zgodi.

Kadar pri nas le zapade sneg, se lahko zgodi, da naše štirinožne ljubljence prizadenejo ozeblina ali podhladitev in bodo rabili prvo pomoč. Kadar so predolgo časa izpostavljeni nizkim temperaturam, lahko pride do ozeblin, ki so najpogostejše na repu, uhljih, mošnji in šapah. Mnogi poznamo znake ozeblin (hladna, bleda in neobčutljiva koža, ki po 10 min postane rdeča in boleča), ne vemo pa kako ukrepati.

Dobro je če žival zavijemo v deko, ki jo po možnosti prej ogrejemo. Lahko si pomagamo tudi z mlačno vodo, ki pa ne sme imeti več kot 40 °C. Tako psa ogrevamo vsaj 10 min. Ko ozeblina postane rdeča in vroča, jo nežno obrišemo, nato pa namažemo z vazelinom (če tega ni pri roki, si lahko pomagamo z oljem živalskega ali rastlinskega izvora). S tem preprečimo luščenje odmrle kože in kožo navlažimo.

Včasih lahko pride tudi do hujših težav, do podhladitev, ki je zelo redek a vendarle resen pojav. Do podhladitve lahko pride, če so psi predolgo izpostavljeni nizkim zunanjim temperaturam. Kuža lahko tudi ponesreči pade v mrzlo vodo. Če ima voda manj kot 5 °C, je za podhladitev dovolj že nekaj minut. Psu moramo najprej izmeriti temperaturo, če je ta nižja od 37 °C in se njegov srčni utrip upočasni ali pa pes postane zaspan, je potrebna takojšnja veterinarska pomoč. Če podhladitev ni tako huda pa lahko dosti naredimo tudi sami. Psa najprej odnesemo v tople prostor, kjer ga zavijemo v toplo deko (poleg tega lahko uporabimo tudi termofoor ali kaj podobnega). Če je kuža hudo podhlajen, ga položimo v toplo vodo (40 do največ 50 °C) in ga močno masiramo.

Da gre kužku na bolje bomo vedeli, ko bo lahko že brez težav dvignil glavo, srčni utrip pa se mu bo pospešil. O izboljšanju se prepričamo tako, da psu izmerimo še temperaturo. Ko je najhujše mimo (ali pa tudi medtem ko psa oskrbujemo), se vseeno posvetujemo tudi z veterinarjem.

Nasvet: Bodite pozorni, kaj vaši ljubljenci počno na prehodu, pa do tega sploh ne bo prišlo.

Ana Dragičević

Sposojena šala

Na naše dvorišče se je zatekel prelep čistokrven mladič labradorca in se tam udomačil. Ker ga ni prišel nihče iskat, se je mož odločil, da v lokalnem časopisu objavi oglas v rubriki "Izgubljeno - najdeno". Ko je oglas sestavil, se je glasil takole: "Zlatodlaki labradorec, samec, star približno devet mesecev, brez ovratnice in zelo prijazen, najden na Osojni ulici. Prosimo lastnika, naj pride ponj." Bala sem se, da bi pretirano natančen opis lahko privabil kakšnega koristiljubnega sleparja, ki bi prišel po psa in trdil, da je njegov. Zato sem začela možu za vsako točko njegovega opisa metodično razlagati, zakaj razkriva preveč, ta pa me je poslušal in jih drugo za drugo črtal. Na koncu se je malo-dušno lotil dela in oglas napisal znova. Zdaj se je glasil: "Uganite, kaj sem našel!"

BRSKAMO PO INTERNETU

Na spletnih straneh Mojpes.net je na voljo zanimiva stran z naslovom Vprašajte kinologa ali veterinarja! (http://www.mojpes.net/strani_htm/strokovno.htm)

Povprašamo lahko v imenu naših štirinožnih prijateljev ali pa kar v svojem:

- na vprašanja v zvezi z zdravjem psov odgovarja Metod Šerbec dr.vet.med, (veliko informacij je na strani Virtualni veterinar, (<http://www.myveterinar.com>))
- na vprašanja o obnašanju, vzgoji in šolanju kinologinja Lili Ograjenšek,
- na vprašanja v zvezi z nego psov pa Tanja Bončina iz Salona za nego malih živali in svetovanje DOGI iz Kočevja

Stran ima tudi virtualni spomin, tako da lahko preberemo že vsa postavljena vprašanja in njim pripisane odgovore.

Karmen Poredoš

Na spletni strani <http://www.lek.si/slo/veterina/izdelki/pratel/> ponuja podjetje LEK zanimivo in nadvse uporabno uslugo. Če želite, vas štirikrat na leto z SMS ali e-mail obvestilom brezplačno opozorijo, da morate svojemu ljubljencu dati tablete proti črevesnim zajedalcem. Ker na to vsi radi pozabljamo, mogoče ne bo odveč, če na isti strani preberemo poučen LEK-ov sestavek o črevesnih zajedalcih pri psih in hkrati izpolnimo obrazec za naročilo storitve.

Karmen Zahariaš

Recept za pasje piškote

Potrebujete:

- 2 skodelici polnozrnat ali ržene moke,
- eno majhno žličko pecilnega praška,
- eno skodelico kikirikijevega masla,
- eno skodelico mleka.

Postopek:

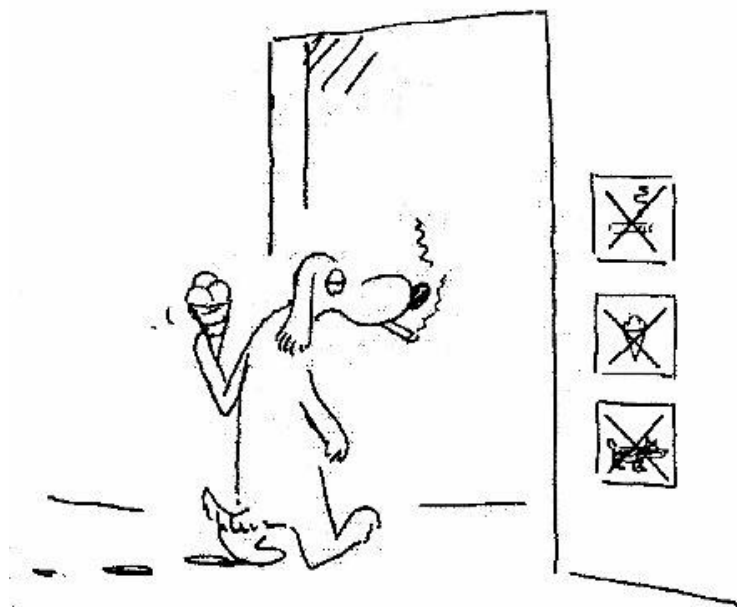
Pečico segrejemo na 180 stopinj. Posebej zmešamo moko s pecilnim praškom in maslo z mlekom, potem pa še vse skupaj. Testo razvaljamo na pomokani površini na debelino 1 cm in iz njega z modelčkom za piškote izrežemo različne oblike. Piškote pečemo 20 minut, da porjavijo. Nato jih ohladimo in ponudimo kosmatincu.

Karmen Poredoš

Piškoti, pa kaj še !

IZBRALI SMO

OBVESTILA

Iščemo skrbnika
Krimove spletne strani
www.kin-drustvo-krim.si

Iščemo izkušenega, zanesljivega in odgovornega člana društva, ki bi bil pripravljen ljubiteljsko skrbeti za redno vzdrževanje in ažuriranje društvene spletne strani.

Obseg dela ni velik, saj so spremembe le občasne, največkrat pred začetkom tečajev in ob koncu leta.

Vse, ki bi radi radi priskočili na pomoč prosimo, naj za dogovor pokličejo Igorja Kukca, predsednika KD Krim, na GSM 041/ 687 886.

SPET POLOŽNICE

Prosim, preberite!

Skupaj s Krimčkom pošiljamo tudi položnice za plačilo članarine za leto 2002. Rok plačila je 31. marec.

Članstvo evidentiramo na osnovi plačanih članarin za tekoče leto.

Člani prejmejo znamkico za članarino, društveno glasilo in druga občasna obvestila. Pri tem pa se še vedno pojavljajo težave.

Razloga, zakaj nekateri kljub plačilu članarine niso dobili glasila ali lanske znamkice, sta vselej le dva:

1) na bančnem obvestilu o prometu na ŽR društva ni imena vplačnika, ali pa

2) poznamo le ime vplačnika, nimamo pa njegovega naslova (**ne pozabite oddati prijavnice za tečaje!!**).

Znamkice za članarino (za "stare" člane) in izkaznice (za nove, letošnje člane - tečajnike) bomo začeli pošiljati v drugi polovici aprila. **Če bi naneslo, da enega ali drugega kljub plačilu članarine ne bi prejeli, me pokličite na GSM 041/679-578.**

Karmen Zahariaš